

Respect pentru copii
Copyright © 1990 Sandra Brown

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency,
Inc. și P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză

Ediție publicată pentru prima dată în Statele Unite de
Warner Books, Inc., New York

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Dublura
Sandra Brown

Copyright © 2018 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA
Dublura / Sandra Brown;
trad.: Andreea Șeler – București: Lira, 2018

ISBN 978-606-33-2983-8

I. Șeler, Andreea (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SANDRA BROWN

Dublura

Traducere din limba engleză
Andreea Șeler

capitolul 1

Folosindu-și unghiile ca să se prindă de obiectele din jur, își croia drum prin ceața cenușie.

Sigur exista un luminiș dincolo de ea, își spuse din nou, ca să se liniștească, deși nu putea să îl vadă încă. Preț de o secundă, se gândi că poate nu merita efortul depus pentru a ajunge la el, dar în spate avea ceva atât de îngrozitor încât o propulsa înainte.

Era cufundată în durere. Din ce în ce mai des, ieșea din starea aceea de uitare binecuvântată într-o conștiință orbitoare însoțită de o durere atât de intensă, atât de vastă încât nu o putea localiza. Era atotprezentă în ea, la suprafață. Era o durere care o absorbea. Apoi, tocmai când credea că nu o mai suporta nici o secundă în plus, era invadată de un curent cald de amorteală, un elixir magic care îi inunda venele. Puțin după aceea, uitarea pentru care se rugase o cuprindea din nou în brațe.

Cu toate acestea, momentele de conștiință deveniră mai lungi. În ciuda amețelii ei, până la ea răzbăteau niște sunete estompate. Concentrându-se foarte tare, începu să le identifice: șuieratul monoton al unui aparat de respirat, bipuitul constant al unui echipament electronic, scârțâitul unor tălpi de cauciuc pe gresie și soneria unui telefon.

La un moment dat, când ieși din neantul leșinului, auzi o conversație șoptită care avea loc undeva în apropiere.

- ... incredibil de norocoasă... cu atâta combustibil pe ea... arsuri, dar cele mai multe sunt superficiale.

- Cât... să își recapete cunoștința?

- ... răbdare... asemenea traume afectează mai mult... trupul.

Respe - Cum o... arate când... ia sfârșit.

- ... chirurgia mâine. O să... procedura cu dumneavoastră.

- Când?

- ... nu mai există pericolul... infecției.

- O să... afectat fetusul?

- Fetusul? Soția dumneavoastră nu era însărcinată.

Cuvintele erau lipsite de vreo semnificație. Se prăvăleau către ea ca niște meteoriți dintr-un vid întunecat. Voia să se ferească de ei, pentru că invadeau nimeni liniștit. Tânjea după extazul de a nu ști și de a nu simți absolut nimic, așa că se izolă de vocile acelea și se cufundă din nou în pernele moi ale uitării.

- Doamnă Rutledge? Mă auziți?

Răspunse din reflex, iar din pieptul plin de durere îi ieși un geamăt ușor. Încercă să își ridice pleoapele, dar nu reuși. Una reuși să se miște un pic, iar o rază de lumină i se înfipse dureros în craniu. Într-un final, lumina aceea oribilă fu stinsă.

- Își recapătă cunoștința. Anunțați-l pe soț imediat, rosti glasul acela fără trup. Încercă să-și miște capul în direcția de unde răzbătea, dar descoperi că așa ceva îi era imposibil. Ai la îndemână numărul hotelului unde stau?

- Da, domnule doctor. Domnul Rutledge ni l-a dat tuturor, în caz că își recapătă cunoștința cât el nu e aici.

Tentaculele de ceață cenușie care mai rămăseseră în jurul ei se evaporară. Cuvintele pe care mai înainte nu le putea descifra se legau acum în definiții pe care și le putea identifica în minte. Înțelegea cuvintele, dar acestea tot nu se legau logic.

- Știu că aveți dureri mari, doamnă Rutledge. Facem tot posibilul să vă facem să vă simțiți cât mai confortabil. Nu o să puteți să vorbiți, așa că nu încercați. Relaxați-vă... Rudele dumneavoastră o să ajungă în scurt timp aici.

Pulsul i se accelerase și îi răsuna parcă în creier. Voia să respire, dar nu putea. Un aparat făcea asta

pentru ea. Prin tubul din gură, aerul îi era împins direct în plămâni.

Ca să verifice dacă putea, încercă din nou să deschidă ochii. Reuși să clintescă o pleoapă, dar parțial. Prin fanta aceea îngustă, izbuti să distingă o lumină încetoșată. O durea să încerce să vadă mai clar, dar se concentra asupra acestei misiuni până ce umbrele neclare începură să prindă contur.

Da, era la spital. Asta știuse și până atunci.

Dar... cum? De ce? Avea legătură cu coșmarul pe care îl lăsase în urmă, în ceața aceea. Nu voia să și-l aducă aminte acum, așa că îl lăsă deoparte și se concentra asupra prezentului.

Era complet imobilizată. Brațele și picioarele nu i se clinteau, oricât de mult se concentra să o facă. Nici capul nu și-l putea mișca. Se simțea ca și cum ar fi fost prinsă într-un cocon țepăn. Această paralizie o umplea de groază. Oare era permanentă?

Inima începu să îi bată cu și mai mult avânt. Aproape imediat, o persoană apăru lângă ea.

- Doamnă Rutledge, nu aveți de ce să vă temeți. O să vă faceți bine.

- Are pulsul prea mare, observă o a doua persoană, de lângă patul ei.

- Cred că e doar speriată.

Recunosc primul glas.

- E dezorientată, nu știe unde se află și în ce stare e.

O siluetă îmbrăcată în alb se aplecă peste ea.

- Totul o să fie bine. L-am sunat pe domnul Rutledge și e pe drum. O să vă bucurați să îl vedeți, nu-i așa? E atât de ușurat că v-ați recăpătat cunoștința...

- Biata de ea... Îți închipui cum ar fi să te trezești după așa ceva?

- Nu-mi închipui cum e să scapi cu viață dintr-un avion prăbușit.

Un țipăt mut răsună puternic în mintea ei. Acum își aducea aminte! Scrașnet agonizant de metal. Oameni

care țipau. Fum dens și negru. Apoi flăcări și groază în stare brută.

Instinctiv, se conformă instrucțiunilor pentru situații de urgență repetate până la saturație de sute de stewardese în tot atâtea zboruri cu avionul.

Odată ce reușise să scape din fuzelajul care ardea, începuse să alerge orbește printr-o lume scaldată în sânge roșu și fum negru. Chiar dacă era un chin să alerge, o făcuse, ținând strâns... Ținând strâns ce? Își aminti că era vorba de un obiect prețios, ceva ce trebuia neapărat dus într-un loc sigur.

Își aminti că se prăbușise. Când căzuse, privise lumea pentru o ultimă oară – așa crezuse la momentul respectiv. Nu simțise durerea contactului cu pământul tare. Deja fusese învăluită de amorțeală, amorțeală care până acum o protejase de chinul amintirii.

– Domnule doctor!

– Ce e?

– Pulsul i-a crescut spectaculos!

– Bine, hai să îi micșorăm doza un pic. Doamnă Rutledge, i se adresează poruncitor doctorul, calmați-vă! Totul e în regulă. Nu aveți de ce să vă faceți griji.

– Domnule doctor Martin, domnul Rutledge tocmai a ajuns și el.

– Să aștepte afară până ce reușim să o stabilizăm.

– Ce se întâmplă?

Glasul cel nou părea să vină de la kilometri întregi, dar avea o notă de autoritate.

– Domnule Rutledge, vă rog, lăsați-ne câteva...

– Carole?

Dintr-odată, deveni foarte conștientă de prezența lui. Era foarte aproape, aplecat peste ea, vorbindu-i pe un ton blând și liniștitor:

– O să te faci bine. Știu că ești speriată și îngrijorată, dar o să te faci bine. La fel ca Mandy, slavă Domnului! Are câteva fracturi și câteva arsuri superficiale pe brațe. Mama e în rezerva de spital cu ea. O să se facă bine.

Mă auzi, Carole? Tu și Mandy ați scăpat cu viață și asta e tot ce contează acum.

Chiar dincolo de capul lui era o lumină fluorescență puternică, așa că nu reușea să îi vadă clar trăsăturile, dar reuși să distingă suficiente contururi ferme pentru a-și forma o impresie destul de clară despre cum arăta. Se agăța de fiecare cuvânt liniștitor ieșit din gura lui și, pentru că le rostea cu atâta convingere, îl credea complet.

Întinse mâna către a lui sau, mai degrabă, încercă să o facă. Probabil că el simți implorarea ei mută de a îl atinge, pentru că își puse palma ușor pe umărul ei.

Atingerea lui reuși să-i disipeze treptat neliniștea, sau poate că era efectul sedativului puternic care îi fusese injectat în perfuzie. Se lăsă ademenită, simțindu-se mai în siguranță avându-l alături pe străinul acesta cu glas convingător, atât de aproape că o putea atinge.

– Își pierde cunoștința. Puteți pleca acum, domnule Rutledge.

– Rămân aici.

Închise ochiul, trăgând cortina peste imaginea lui neclară. Calmantul acela era de-a dreptul seducător. O legăna ușor, ca și cum ar fi fost într-o bărcuță, împingând-o către portul sigur al indiferenței.

„Cine o fi Mandy?“ se întrebă.

Oare trebuia să îl cunoască pe bărbatul ăsta care îi spunea Carole? De ce i se adresau toți cu „doamna Rutledge“? Oare credeau toți că era măritată cu el? Se înșelau, evident. Nici măcar nu îl cunoștea!

Când se trezi din nou, el era tot acolo. Din câte-și putea da seama, ar fi putut trece câteva minute, ore sau chiar zile întregi. Din moment ce trecerea timpului nu se putea observa în rezerva aceasta de Terapie Intensivă, era și mai dezorientată.

Chiar în secunda în care își deschise ochiul care o asculta, el se aplecă peste ea și spuse:

– Salut!

Era frustrant că nu reușea să îl vadă clar. Nu reușea să deschidă decât un singur ochi. Acum își dădea seama că avea capul acoperit de bandaje și că acesta era motivul pentru care nu și-l putea mișca. După cum doctorul o avertizase, nu putea vorbi. Jumătatea inferioară a feței parcă îi împietrise.

- Înțelegi ce îți spun, Carole? Știi unde ești? Clipește dacă înțelegi.

Clipi.

Bărbatul mișcă din mână. I se păru că își trecuse degetele prin păr, dar nu putea fi sigură.

- Bine, roști el, cu un suspin. Mi-au zis că nu trebuie să te superi, dar la cum te știu, sigur vrei să afli faptele concrete. Am dreptate?

Ea clipi din nou.

- Îți aduci aminte când ai urcat în avion? Asta a fost alaltăieri. Tu și Mandy mergeați în Dallas pentru câteva zile, la cumpărături. Îți aduci aminte când s-a prăbușit avionul?

Ea încercă din răspuțeri să îi comunice faptul că ea nu era Carole și că nu știa cine era Mandy, dar clipi drept răspuns la întrebarea despre prăbușire.

- Nu au fost decât paisprezece supraviețuitori.

Nu își dădu seama că vărsa lacrimi decât atunci când el luă un șervețel și i le tamponă ușor. Avea o atingere blândă, având în vedere cât de puternice îi păreau mâinile.

- Cumva... Dumnezeu știe cum... ai reușit să scapi din epava în flăcări, împreună cu Mandy. Asta îți aduci aminte?

De data asta, ea nu clipi.

- Ei bine, nu contează. Oricum ai făcut-o, ai reușit să îi salvezi viața. E tulburată și speriată, bineînțeles. Mă tem că traumele ei sunt mai mult emoționale decât fizice, așa că sunt mai greu de tratat. I-au fixat cum trebuie brațul rupt. Nu o să rămână cu nici o urmă. N-o să aibă nevoie nici măcar de grefe de piele pentru arsuri.

Tu - în momentul acesta îi adresează o privire fixă și pătrunzătoare - ai apărato cu propriul corp.

Ea nu înțelege semnificația acestei priviri fixe, dar era aproape ca și cum s-ar fi îndoit de lucrurile pe care i le spunea. El fu primul care își feri privirea, continuând cu explicațiile.

- Cei de la NTSB au demarat o anchetă. Au găsit cutia neagră a avionului. Totul părea normal, dar dintr-o dată unul dintre motoare a explodat pur și simplu. Asta a dus la aprinderea combustibilului. Avionul a devenit o minge de foc. Totuși, înainte ca fuzelajul să ia foc cu totul, tu ai reușit să scapi printr-o ieșire de urgență de pe aripă, cu Mandy. Unul dintre ceilalți supraviețuitori a declarat că te-a văzut chinându-te să îți desfăci centura de siguranță. Zice că voi trei ați reușit să ajungeți la ușă prin fum. Aveai deja fața plină de sânge, așa că rănile pe care le-ai suferit sunt cel mai probabil de la impactul cu solul.

Ea nu-și amintea nimic din toate acestea. Tot ce regăsea în memorie era teroarea pe care o simțise la gândul că avea să moară sufocată cu fum, asta dacă nu cumva lua foc înainte și murea așa. Bărbatul de lângă ea o lăuda că acționase curajos într-o situație dezastruoasă. Tot ce făcuse fusese să reacționeze conform instinctului de supraviețuire care se află în orice ființă.

Poate că amintirile despre tragedie aveau să reapară treptat. Poate că n-aveau să o mai facă niciodată. Nu era sigură că voia să-și aducă aminte toate acestea. Retrăirea acelor minute îngrozitoare de după prăbușire ar fi fost un fel de întoarcere în iad.

Dacă nu existaseră decât paisprezece supraviețuitori, însemna că muriseră alte câteva zeci. Faptul că supraviețuise o umplea de uimire. Printr-un capriciu al sorții, fusese aleasă să trăiască și nu avea să știe niciodată de ce.

Vederea i se încetășă, iar ea își dădu seama că plângea din nou. Fără să scoată vreo vorbă, el îi tamponă din nou ochiul cu șervețelul.

- Ți-au făcut analize de sânge, să vadă dacă ai fost intoxicată, și au hotărât să te conecteze la un aparat de respirat. Ai o contuzie, dar în rest nu ai vreo rană serioasă la cap. Când ai sărit de pe aripă, ți-ai fracturat tibia dreaptă. Ai mâinile bandajate și fixate în atele din cauza arsurilor. Slavă Domnului, totuși, că toate rănilile, în afară de problemele cauzate de fumul inhalat, au fost externe. Știi că îți faci probleme pentru ce s-a întâmplat cu fața ta, adăugă el, oarecum stânjenit. N-o să te mint, Carole... Știi că nu vrei una ca asta.

Ea clipi. Bărbatul de lângă ea tăcu o clipă, privind-o cu nesigurantă în ochi.

- Ai avut multe răni la față. Am luat legătura cu cel mai bun chirurg plastician din stat. E specializat în operații reconstructive pentru persoanele afectate de accidente și diverse traume, exact ca tine.

Ochiul ei clipea rapid acum, nu pentru a-i arăta că înțelegea, ci din cauza neliniștii. Vanitatea feminină își făcea simțită prezența, chiar dacă zăcea într-o rezervă de spital, la Terapie Intensivă, și că avusese mare noroc să scape cu viață. Voia să știe exact cât de rău îi fusese afectată față. Ideea de operație de reconstrucție nu îi suna bine deloc.

- Ai nasul spart. Ca și un pomete. Celălalt pomete a fost efectiv pulverizat. De aceea ai ochiul bandajat. În partea aceea nu mai există osul care să îl susțină.

Ea scoase un suspin slab de groază pură.

- Nu, nu ai pierdut și ochiul, slavă Domnului! De asemenea, partea superioară a mandibulei a fost și ea fracturată. Dar chirurgul ăsta poate să repare totul. Părul o să-ți crească la loc. O să ți se facă implanturi dentare care o să arate exact ca dinții tăi din față.

Nu mai avea dinți și păr!

- I-am dus copii după fotografii recente cu tine, lua-te din toate unghiurile. O să poată să-ți reconstruiască trăsăturile perfect. Arsurile de pe față nu au afectat decât stratul superficial al pielii, așa că nu va fi nevoie de grefe. Doctorul mi-a spus că, la îndepărtarea acestui

strat superficial, o să arăți mai tânără cu zece ani. Asta ar trebui să-ți placă.

Ea lăsa deoparte inflexiunile subtile ale glasului lui, concentrându-se asupra cuvintelor-cheie. Mesajul evident din spatele acestui discurs era că, sub bandaje, arăta ca un monstru.

Panica i se acumula în suflet. Probabil că el o simți, căci își puse din nou mâna pe umărul ei.

- Carole, nu ți-am spus adevărul despre rănilile pe care le-ai suferit ca să te supăr. Știi că îți faci griji în privința asta. Mi s-a părut că e cel mai bine să fii sincer cu tine, ca să te pregătești mental pentru chinul care te așteaptă. N-o să fie ușor, dar toată familia te susține pe deplin. Își acordă câteva clipe de tăcere, după care continuă pe un ton mai scăzut: Deocamdată, pun deoparte chestiunile personale și mă concentrez asupra vindecării tale complete. O să rămân alături de tine până o să fii total mulțumită de rezultatele operațiilor, îți promit! Îți datorez asta pentru că i-ai salvat viața lui Mandy.

Ea încercă să dea negativ din cap, să-i arate că refuza tot ce spunea el, dar fără succes. Nu se putea mișca. Eforturile de a vorbi cu tubul pe care îl avea în gât îi cauzară valuri de durere pe esofagul plin de răni de la chimicalele pe care le inhalase.

Frustrarea ei deveni din ce în ce mai mare, până ce o asistentă intră și îi porunci bărbatului să plece. Când își luă palma de pe umărul ei, se simți părăsită și singură.

Asistenta îi administră o doză de calmant. Acesta se furișă prin venele ei, dar ea se împotrivi cu încăpățănare efectului anesteziant. Totuși, se dovedi mai puternic decât ea și nu avu de ales, trebui să i se supună.

- Carole, mă auzi?

Trezită, scoase un geamăt demn de milă. Medicamentele care i se administrau o făceau să se simtă greoaie și fără vlagă, ca și cum singurele celule vii din corpul ei erau cele din creier, în timp ce restul corpului era mort.

- Carole? șuieră glasul, aproape de urechea ei acoperită cu pansamente.

Nu era bărbatul căruia toți îi spuneau Rutledge. Iar fi recunoscut vocea. Nu putea să îți aducă aminte dacă plecase de lângă ea. Nu știa cine vorbea acum cu ea. Voia să se tragă mai departe de acest glas. Nu era liniștitor, ca al domnului Rutledge.

- Ești încă în stare gravă și s-ar putea să dai colțul. Totuși, dacă simți că te pregătești să-ți dai duhul, să nu te apuci să faci cine știe ce mărturisiri finale, chiar dacă poți.

Se întreabă dacă nu cumva era vorba de un vis. Speriată, deschise ochiul. Ca de obicei, încăperea era puternic luminată. Aparatul de respirat șuiera ritmic. Persoana care vorbea cu ea stătea chiar dincolo de raza ei vizuală. O putea simți acolo, dar nu putea să o vadă.

- Suntem băgați amândoi în asta, tu și cu mine. Și ești prea implicată ca să dai înapoi acum, așa că nici să nu-ți treacă prin minte.

Ea începu să clipească mai des, încercând să-și alunge amețeala și simțul de dezorientare, dar fără succes. Persoana aceea rămase o simplă prezență, fără contur sau poziție precisă - o voce sinistră fără trup.

- Tate n-o să apuce să fie pus în funcție. Accidentul asta de avion a fost o problemă, dar putem să îl folosim în avantajul nostru dacă nu intri în panică. Mă auzi? Dacă scapi din asta, reluăm lucrurile de unde am rămas. N-o să existe niciodată senatorul Tate Rutledge. O să moară înainte de asta.

De pe pat, ea închise ochiul, într-o încercare să-și țină la distanță unda din ce în ce mai intensă de panică.

- Știu că poți să mă auzi, Carole. Nu te preface că nu e așa.

După mai multe clipe, femeia își redeschise ochiul și și-l mișcă pe cât putea. Tot nu putea să vadă pe nimeni, dar simțea că vizitatorul ei plecase.

Trecură alte câteva minute, măsurate de ciclul înnebunitor al aparatului de respirat. Plutea între somn și trezie, luptându-se vitejește cu efectele medicamentelor,

cu panica și senzația de dezorientare dată de atmosfera rezervei de Terapie Intensivă.

La scurt timp după aceea, în încăperea intră o asistentă, îi verifică perfuzia și îi luă tensiunea arterială. Își vedea de treabă cu aerul unui om care executa operațiuni de rutină. Mai mult ca sigur, dacă în cameră ar mai fi fost și altcineva, sau dacă ar fi fost acolo recent, purtarea asistentei ar fi arătat asta. Mulțumită de starea pacientei sale, plecă.

Până când alunecă din nou în lumea somnului, se convinsese că nu fusese vorba decât de un coșmar.

capitolul 2

Tate Rutledge stătea la fereastra camerei sale de hotel, privind traficul de pe autostradă. Farurile și stopurile se reflectau pe asfaltul ud, proiectând dăre apoase de roșu și alb.

Când auzi ușa deschizându-se în spatele său, se răsuci pe tocurele cizmelor pe care le purta în picioare și își sulută fratele cu o mișcare ușoară din cap.

- Te-am sunat în cameră acum câteva minute, îi spusese. Unde-ai fost?

- Am băut o bere jos, la bar. Spurs joacă cu Lakers.

- Uitasem. Cine conduce?

Încruntătura batjocoritoare a fratelui său îi arătă clar cât de prostească era această întrebare.

- Tata nu s-a întors încă?

Tate dădu negativ din cap, lăsă perdeaua să acopere din nou fereastra și se îndepărtă de ea.

- Sunt lihnit, zise Jack. Ție ți-e foame?

- Cred că da... Nu m-am gândit la asta.

Tate se lăsă într-un fotoliu și se frecă la ochi.

- N-o să le ajuți deloc pe Carole și pe Mandy dacă nu ai grijă de tine în perioada asta, Tate. Arăți ca dracu'.

- Mersi.

- Vorbesc serios.